

Hamana Zsolt

A kecske és a róka

A kecske születése óta járta a pusztát élelem után kutatva, de mindig csak annyit talált, amennyire épp szüksége volt. Pedig nem volt válogatós. A mohát, a zuzmót ugyanúgy szerette, mint a pázsitot. Egy nap a kecske megelégedte a sok fölösleges csatangolást és úgy döntött, hogy ő is pocokra fog vadászni, mint a róka. A pocokból annyi volt a pusztán, mint égen a csillag, az első hetekben mégsem fogott egyet sem. Látta ezt a róka, aki alkut ajánlott az éhes kecskének.

Ha megtanítalak pockot fogni, akkor te is megmutatod, hol találok a pusztában a legfinomabb zuzmót.

A kecske belegyezett, és néhány nap alatt kiismerte, hogyan tudja agyonütni a pockokat patájával. A döglött állat bűze azonban annyira undorította, hogy nem tudta lenyelni.

Róka, te hogy vagy erre képes?

Az ösztöneim parancsolják – mondta a róka és hegyes fogait a kiéhezett kecske nyakába mélyesztette. Utána abba az irányba indult el, ahol a kecske szerint a legfinomabb a zuzmó a pusztában.

A sas, az üregi nyúl és a galamb

A sas szárnyfesztávolsága volt a legnagyobb az erdőben. Minden madár tisztelettel beszélt róla, az aljnövényzetben megbúvó egerek és egyéb rágcsálók egyenesen rettegték vérszomját, ha kellett még áldozatot is bemutatnak neki. Például, ha egy üregi nyúl úgy érezte, hogy öreg, akkor önmaga feküdt ki jól látható helyre, vagy ha ellenkezett, kifektették.

Egy nap a sasnak is fiókái lettek. Az egyik kiköpött olyan lett, mint az apja. Nagy, erős, igazi vadász. Ellenben a másik repülni is alig tanult meg, a fészekből sem szívesen járt ki, ha tehette volna, ma is így tett volna, de az apja közbeszólt.

Véres körmök!

Galambbal kezdjük! – mondta az öreg, majd ki is lökte kisebbik fiát a fészekből, aki a kezdeti nehézségek után – fújta a szél – egész szépen követte bátyját, aki egy tisztásra érve leszállt.

Na, galambok, patakon túl! – vetette oda foghegyről, mert ezek így beszéltek. A vadászok félszavakban kommunikálnak.

Az öcs el is indult, átrepült a patakon, túl az odvas fán, és amikor már majdnem elérte a bagoly tornyát, hirtelen a mellkasának csapódott valami. A földre zuhant, ahol már várták az üregi nyulak és nyolc vászonzsákba csomagolt galambtetem.

Bátorkodtunk összeállítani egy kis csomagot az erdő legjobb galambdúcából, ha megtenné a sas úrfi, hogy egy pillanatra kitérje a száját, és vár öt másodpercet, amíg még a sült galamb is a szájába repül, így, köszönjük, még egy kis vér a stratégiai fontos pontokra, mellkas, csőr, körmök, rendben, mehet.

Tanulság: igenis van, amikor a sült galamb a szánkba repül.

Az emberszabásúak és a béka

Már hetek óta a gorilla és az orángután vitájától volt hangos az erdő. Nem tudták eldönteni, melyikük hasonlít jobban a bolygó uralkodó fajához, az emberhez. Az orángután szerint egyértelműen ő, mert az ember a gorillában csak önmaga torzképét, lemeztelenített és ugyanakkor csúf állati köntösbe burkolt mását pillantja meg. A gorilla szerint ez lehetséges, de meri-e egyáltalán az orángután tagadni, hogy a gorilla emberi vonásai tökéletlenségükben is megszégyenítően hűnek bizonyulnak az eredetihez.

Ez csak egy vélemény kedves gorilla, mondhatni Darwin-tagadó eretnokség. Olvasta, hogy brit kutatók szerint a gyűrűsujj hossza dönt közöttünk, ez egyébként a tesztoszteronnal is összefügg, amiből az orángutánnak lényegesen több van, mint az Önök fájában bárkinek is.

Állj!

A hang az égből jött.

Egy óriási foszforeszkáló béka jelent meg a gorilla és az orángután előtt.

Tudják, hogy amit beszélnek csak egy tudományos hablaty, minden alapot nélkülöző szófolyam, amíg az erdő szelleme, a békatotem ki nem választja a két vélemény közül a relevánsat?

Nem.

Javasolom, éjjel vigyék el a világító rétre gondolataikat pergamenen lejegyezve, és tegyék a foszforeszkáló békatotem alá. Mire hajnalban visszamennek, a békatotem meghozza döntését.

Így is lett. Hajnalban kiderült, hogy a csimpánz hasonlít a legjobban az emberre.

Tanulság: jobb, ha nem rejtjük béka alá a véleményünket.

Kiss Ágnes Katinka:
Kitörés